

otrust selle ille tahtis sada, kas je ärrapölgitud Ra-
lilea ma mees wiisist wõiks Kristus olla.

Agga ärrä panne mitte immets, armas luggia, et
sefinnane tükhawaldes ilmotud usotähhele weel
mitte rahho temma ligotud süddamesse ei tonud :

„Kui teie mitte ümber ei pöra ja ei sa kui lapsed,“
ütles Issand, „siis ei wõi teie mitte Summala rigi
siise minna; sepärrast, kes ennast allandab kui üks
nisuggune laps, on se surem Summala rigis!“

„Minna ei wõi ennast mitte nõnda allandada,
ei ma tahha ni wäetimaks minna,“ ütles Lewi om-
mas süddames.

* * *

„Rahel ma pean sind mõnneks ajaks üksi jätma,“
ütles Lewi ühhel päwal omma tütre wasto tössise
mele agga hella armastusega.

„Sinna armas isja tahhad mind mahha jätta?“

„Oe sedda kirja Rahel.“

Tühtar kahwatas ärra, kui ta kirja lugges. „Oh
se on küll pitk teond ja wägga kardetaw“ ütles ta
foggeledes.

„Ma ollen jubba kaugemal käinud ja rahho sees
taggasi tulnud — armas laps — eks olle tössi?“

„Agga armas isja, ma arwasin, et sa olled en-
nast kõik kauplemise murrest lahti teinud?“

„Ei mitte hopis, Rahel. Meie olleme üks kauba-
ajaja rahwas; seks on meil weel üksi wolli,“ ohkas
ta. „Küllab sa luggesid, et ma pean fenna kaug-

male ruttama, et suurte kahjo ennesest wõin ärra-
pöörda.“

„Sedda ollen ma ramatuft näinud, isja! agga
eks ma tohhi so kasa tulla?“

„Ei, mo armas laps, jä koio. Ma wõin siis en-
nam ruttata ja kahhe ku pärrast ollen ma jälle tag-
gasi koddo.“

Mõnne tunni sees olli kõik tefonna wasto wal-
mistud, ja lahkumise tund jõudis liggi. Oh kui
mitta korda olli selle aja sees se tunnistus
jo Raheli teele peal: isja minna ollen omma
hingele rahho leidnud. Issa, ma ollen ristinnimene:
Agga ta ei räkind sedda ommast suust mitte wälja.

* * *

Kaks kuud läksid möda, ja weel teist kaks kuud,
enne kui Lewi taggasi jõudis. Mõnned lühikesed
kirjad olid temma käest selle aja sees tulnud ja wi-
maks jäid needki tükaega tullemata. Kõige wimaks
tulli ta isse ja Rahel kulis nüüd wast, et haigus
tullemist olla keelnud, ja et ta isja jubba peaeago
haua kalda liggi olnud. Asjad olid korrapärrast
ning kasjoliikult aetud, ja eht küll alles nõdder rammo
polest, näis ta terwis ommeti jälle korrapeal ollewad.

„Ja sinna wõisid sedda minno eest warjata, ar-
mas isja!“ kaebas tühtar halleda melega.

„Mis kasso sest olleks olnud, armas laps? ja ei
ma jätkand ta kirjutada, ni kaua kui ma raskest aige
ollin.“